

La salvació d'Aleksandra

Alineades d'esquena a l'altar, una vintena de d'òrfenes de diverses edats entonaven una versió per a contralts i sopranos de *La Salvació És Creada*, una de les obres més cantades de Pàvel Txesnokoff. Per a l'Aleksandra seria l'última actuació amb el cor de l'hospici perquè aquella mateixa tarda se n'aniria. Li havien trobat pares, li va dir la Directora, i després del concert, si Déu volia i no sorgia cap entrebanc, se l'endurien.

Els nous pares estaven entre el públic però ella encara no sabia qui eren. La parella ja gran que seia a la segona fila i parlaven amb la Directora, potser? L'home, gras i calb, amb el nas curt i aplanat i una papada que li esborrava qualsevol indicatiu de coll, no li treia els ulls dels pits i es passava la llengua pels llavis com si ja els degustés. La dona, oprimida per la cotilla, tivada, la repassava de dalt a baix amb mirada severa. L'Aleksandra va aixecar la barbata i, per tal que la poguessin contemplar millor, va estirar els braços per separar més la partitura del cos, alhora que posava l'esquena ben recta i tirava les espatlles enrere. Havia de sortir d'aquella gàbia farcida de crucifixos!

Fiódor Lukiànenko i la seva esposa seien a la segona fila. Al seu costat, la Directora els comentava que, atesa l'avançada edat del matrimoni, havien fet bé de demanar una noia ja gran. Així s'estalviaven l'enuig que suposa pujar una mocosa i les impertinències de l'adolescència. La fadrina que els havia triat era bona persona i estava sana, a punt de fer els dinou però dòcil i ben ensenyada. Era la tercera començant per l'esquerra, va revelar finalment, assenyalant l'Aleksandra amb el cap.

Yelena Lukiàenkova, que mentre la Directora parlava ja havia repassat una a una totes les cantaires, s'hauria estimat més la

que feia nou, que tenia les espatlles amples, els turmells gruixuts, les mans fortes i les galtes roges. D'ençà que la criada els havia deixat -només perquè li devien set o vuit mesos de sou, la pocaverkonya-, a casa s'acumulaven la feina i la brutícia.

Fiódor Lukiànenko, que ja s'havia fixat en els pits que les rebeques grises obertes deixaven intuir sota les camises blanques de les noies, va quedar força satisfet amb la designació. Els pits grossos de la tercera començant per l'esquerra destacaven en aquell cos més aviat prim, al mateix temps que els cabells rossos recollits en dues trenes, els ulls clars i els llavis gruixuts li conferien un aspecte virginal i sensual alhora. La serventa que havia marxat era ja granada i, a més a més, esquerpa. Feia molt que no tocava carn tendra. Fiódor Lukiànenko ni s'adonava que es passava la llengua pels llavis per eixugar la saliva.

Mentre les joves cantaven els últims acords i el matrimoni se centrava en la nova adquisició, la Directora palpava el sobre que havia guardat a la butxaca. Calculava, pel gruix, quants bitllets hi havien en el donatiu que l'home li havia lliurat amb discreció. Si algú l'hagués mirada amb atenció, hauria vist que assentia de forma gairebé imperceptible i els llavis prim dibuixaven un mig somriure. Després es va aixecar i va aplaudir com la resta del públic que, com és costum, demanava una cançó més.

Un cop van acabar el bis, un arranament força reeixit de l'*Himne dels Querubins*, les noies es van retirar ordenadament per la porta de la sagristia, moment que Fiódor Lukianènko va aprofitar per repassar-los els culs. La Directora, com si no se n'adonés, va cridar l'Aleksandra.

-Mira, Aleksandra, aquests són els senyors Lukianenko, els teus nous pares.

La senyora Lukiànenkova va allargar el coll cap a la jove i li va oferir la galta amb certa altivesa. La noia hi va fregar els

llavis i, de la mateixa inèrcia, els va passar a tocar de l'orella de la dona.

—Encara que m'afilleu, no dubteu d'encomanar-me les tasques que calguin pel bon govern de casa vostra, senyora —li va xiuxiuejar—. Les que siguin —va afegir amb convenciment alhora que mostrava un somris agraït i angelical

A continuació, es va dirigir a l'home i va doblegar una cama mentre posava l'altre peu enrere i abaixava el cap, tal com li havien dit que havia de fer. Fiódor Lukiàenko, com si li fes nosa tant de protocol, s'hi va atansar amb posat paternal i la va abraçar.

—Em tindreu sempre a la vostra disposició, senyor meu —li va dir, baixet, a prop de l'oïda—. Pel que sigui i a tothora —va afegir més picardiosa mentre li fregava la galta amb la seva. I es va enretirar una mica i va quedar en posició de repòs, amb les mans encreuades a la falda i el cap cot de costat. I com torbada de tanta felicitat.

La Directora, palplantada al costat de la maleta de cartró de l'Aleksandra, es mirava l'escena complaguda i fins i tot una mica emocionada. Després, com que tots havien quedat callats, va suggerir que podrien anar marxant. Els va acompanyar fins al cotxe dels Lukiàenko i va ajudar la senyora a acomodar-se al costat del seu home, que conduïa. Tot seguit, va posar la maleta al seient de darrere, va fer pujar la noia i va tancar la porta. El cotxe va arrencar a poc a poc, va fer la mica de revolt que hi ha abans de la porta reixada i va accelerar quan es va incorporar al camí de Polje.

Quan el cotxe va desaparèixer entre el trànsit, la Directora no es va moure del lloc. Havia quedat com paralitzada, fins i tot el braç que feia adéu va romandre alçat i quiet. Semblava una estàtua bocabadada. L'Aleksandra s'havia girat per mirar-la a través del vidre posterior. Els iris dels ulls de la noia, fins

aquell dia blaus com un cel net, havien esdevingut negres com el cul d'un forat fondo i es confonien amb la pupil·la; i de la boca que li sobreia sobresortien uns ullals llargs i afilats.

Encara quedava neu als obacs. La Directora va reaccionar al cap d'uns minuts, quan va sentir una esgarrifança de fred. Va encreuar els braços sobre el pit, va encongir les espatlles i així, replegada sobre si mateixa, va tornar a l'hospici corrent tan de pressa com li permetia la faldilla estreta que li arribava als turmells.